

## HỒI 186

## Trái Tim Mỹ Nữ

Lý Tịnh ngạc nhiên: “Lý Tịnh này rốt cuộc đã làm chuyện gì không đúng mà khiến đệ vừa gặp đã nói ra những lời như vậy?”.

Khấu Trọng tức giận gằn giọng: “Làm chuyện gì các hạ tự biết. Thật uống công chúng ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại vì lấy lòng chủ nhân mà bán đứng bọn ta”.

Lý Tịnh bước xuống hai bước, đến trước mặt Khấu Trọng, biến sắc hỏi: “Lý Tịnh này là người thế nào, sao ta có thể bán đứng huynh đệ bằng hữu để đổi lấy công danh phú quý được chứ? Đệ hãy nói rõ cho ta xem nào”.

Khấu Trọng lùi lại chỗ hành lang và cầu thang tiếp giáp nhau để tránh cản trở người khác qua lại, nhìn thẳng vào mặt Lý Tịnh lạnh lùng thốt: “Nếu không phải ngươi cho Lý tiểu tử biết chuyện tiểu Lăng có mặt nạ da người, hắn làm sao có thể khẳng định Hòa Thị Bích là do bọn ta động thủ lấy trộm được?”.

Lý Tịnh thoáng ngạc nhiên, chau mày giãy lắt rồi thở dài một tiếng, gượng cười nói: “Coi như là ta nói đi! Nhưng ta thật sự không hiểu Hòa Thị Bích có tác dụng gì với đệ và Tử Lăng chứ?”.

Hai mắt Khấu Trọng như rực lửa: “Cái gì mà coi như là ta nói chứ? Chuyện của Tổ tỷ chúng ta không tính toán với ngươi được, cùng lắm là chỉ nói ngươi không niệm ân tình, có mới nói cũ...”.

Lý Tịnh tức giận gầm lên: “Câm miệng, càng lúc đệ càng quá đáng rồi đó!”.

Hai ả nữ tử đi ngang qua đó bị tiếng quát của Lý Tịnh làm giật mình, vội rảo bước cho nhanh, sợ hai người động thủ liên lụy đến mình.

Cũng may lúc này cả Thính Lưu Các huyện náo tiếng sênh ca, tiếng chúc rượu, nên dù là hai người có gào thét cũng không làm ai chú ý.

Lý Tịnh đột nhiên thở dài nảo nuột, đổi dạng hòa dịu nói: “Bất luận là hai đệ hiểu lầm ta thế nào, ta thủy chung vẫn coi đệ và Tử Lăng là hảo huynh đệ. Đệ có biết đắc tội với Tần vương sẽ có hậu quả thế nào không?”.

Khấu Trọng cũng bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói: “Tốt nhất người đừng coi chúng ta là huynh đệ nữa, bằng không lúc chủ nhân của người bảo người đối phó chúng ta, người sẽ khó xử đấy. Thời thế hiện nay, không phải bằng hữu thì sẽ là địch nhân thôi. Hừ, ta cũng rất ít khi nổi nóng thế này, tất cả đều vì ta luôn tin tưởng họ Lý người, còn người lại làm ta quá thất vọng rồi!”.

Lý Tịnh nhăn mặt khổ sở: “Đừng nói chuyện này nữa được không. Hiện giờ sự tình đã đến mức cực kỳ nguy hiểm rồi, chẳng may để xảy ra chuyện máu chảy đầu rơi thì không thể挽 hồi đâu”.

Khấu Trọng chau mày: “Từ khi bắt đầu vốn đã không thể挽 hồi. Lẽ nào hiện giờ người vẫn ngây thơ đến mức tưởng rằng bọn ta sẽ chịu giao ra Hòa Thị Bích, cúi đầu xưng thần trước tên tiểu tử họ Lý kia à? Người coi thường Khấu Trọng này quá đấy!”.

Lý Tịnh song mục thoáng ẩn hiện hàn quang, hiển lộ công lực đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, trầm giọng nói: “Ta rất hiểu con người Tần vương, y xử sự quả đoán, một khi đã coi đệ là kẻ địch, y sẽ bất chấp tất cả để đối phó đệ”.

Khấu Trọng ung dung đáp lại: “Ta hình như còn rõ tâm ý Lý tiểu tử hơn cả người đó. Hấn sợ Lý Mật còn hơn sợ Khấu Trọng này nhiều, vì vậy một ngày Lý Mật còn chưa sụp đổ, thì hấn vẫn chưa có tâm tình đi đối phó ta đâu”.

Lý Tịnh lắc đầu: “Đệ lầm rồi, đệ và Tử Lăng đều là những kẻ có thể khiến y vừa kinh sợ vừa ngưỡng mộ, hơn nữa cái cách mà các người trộm Hòa Thị Bích quả thật quá lộ liễu, nên càng làm y thêm cố kỵ. Huống hồ trong tay đệ còn có Dương Công Bảo Khố... ôi, nếu đệ chịu tin ta lần cuối, thì hãy lập tức rời khỏi Lạc Dương, trở về phương Nam, như vậy thì nói không chừng các đệ còn có thêm một thời gian phong quang uy vũ”.

Khấu Trọng đợi cho một đám tỳ nữ đi qua, mới bực bội đáp: “Khấu Trọng này có sóng gió nào mà chưa vượt qua đâu, không cần người phải nhắc nhở. Hiện giờ có kẻ nào mà không muốn lấy mạng bọn ta chứ, nhưng không phải bọn ta vẫn sống rất thoải mái đó hay sao?”.

Lý Tịnh vẫn thành tâm khuyên giải: “Đó chỉ là vì đệ chưa chính thức giao thủ với họ đó thôi. Trước mắt Ninh Đạo Kỳ và Sư Phi Huyền đều đã ngầm trở thành hậu thuẫn của y, thêm vào thực lực bản thân y, thiên hạ này còn ai có thể tranh phong nữa chứ? Còn các đệ thì vây cánh chưa thành, đối đầu với y chỉ có một con đường chết thôi! Hãy mau mau rời khỏi đây đi!”.

Khấu Trọng cười ha hả: “Ta đi! Có điều là đi về phòng của mình thôi! Hãy mài sắc thanh kiếm của ngươi đi! Lần sau gặp mặt, chúng ta không còn là huynh đệ nữa!”.

Nói đoạn hiền ngang ngạnh cao đầu bước đi.

Một thanh âm nữ tử ngọt ngào vang lên bên ngoài: “Khấu Trọng có ở đây không?”.

Hai người Từ, Bạt nhận ngay ra đó là giọng nói của Tống Ngọc Trí, Từ Tử Lăng liền đáp: “Khấu Trọng không ở đây, nhưng hắn sẽ về ngay bây giờ. Mời tam tiểu thư vào đây ngồi một lát”.

Do vấn đề Khấu Trọng có thật sự yêu thương nàng hay không, mà Từ Tử Lăng rất sợ đối diện với Tống Ngọc Trí, nhưng về tình về lý, hay về phép lịch sự thì gã cũng phải mời nàng vào.

Bạt Phong Hàn đứng dậy nói: “Ngươi và tam tiểu thư nói chuyện đi! Ta ra phố hít thở chút không khí trong lành!”.

Từ Tử Lăng giật mình, biết rõ sau khi suy nghĩ đắn đo, Bạt Phong Hàn vẫn quyết định sẽ chặn đường Khúc Ngạo thách đấu.

Bạt Phong Hàn mở cửa phòng, mỉm cười gật đầu chào hỏi với Tống Ngọc Trí, sau đó dời nàng dịch gót ngọc vào bên trong, mới cáo lỗi một tiếng, lặng lẽ bỏ đi.

Tống Ngọc Trí chào Từ Tử Lăng một tiếng rồi ngồi xuống, ngại ngần nói: “Ta có làm phiền hai người không?”.

Từ Tử Lăng ngồi đối diện với nàng, cầm bình trà rót cho nàng một chén rồi mỉm cười nói: “Làm gì có chuyện đó! Chúng ta hoan nghênh tam tiểu thư đến còn chẳng kịp nữa là! Bạt huynh có chuyện riêng, nên mới nhân cơ hội này lên đi đó thôi!”.

Tống Ngọc Trí cảm khái: “Thật không ngờ hai người và Bạt Phong Hàn lại trở thành bằng hữu”.

Tiếp đó nàng lại nhướng mắt chăm chăm nhìn gã hồi lâu, ngạc nhiên thốt: “Xem ra ngươi còn thay đổi nhiều hơn cả Khấu Trọng nữa”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Thay đổi gì chứ?”.

Tống Ngọc Trí nói: “Rất khó hình dung, không những ở vẻ ngoài, mà cả khí chất nữa, tóm lại là một cảm giác rất đặc biệt. Trường Sinh Quyết đúng là phi phạm”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ phải là Trường Sinh Quyết thêm vào Hòa Thị Bích mới đúng, có điều gã không muốn thảo luận về vấn đề này, nên cố ý lãng sang chuyện khác: “Tam tiểu thư hình như tương đối quan tâm Khấu Trọng thì phải?”.

Nói ra gã mới thấy hối hận.

Tống Ngọc Trí cười khở: “Nếu ta phủ nhận thì là nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng người chớ hiểu lầm, ta đối với người hay Khấu Trọng thật sự không có gì phân biệt, có lẽ là vì chúng ta đã từng hợp tác hay cũng có lẽ là vì ta rất thích tác phong hành sự của hai người, vì vậy nên cứ cảm thấy hai người là bằng hữu, lo lắng cho hai người mà thôi”.

Từ Tử Lăng chăm chú quan sát gương mặt như hoa như ngọc của nàng, chậm rãi nói: “Tam tiểu thư gầy đi nhiều rồi!”.

Tống Ngọc Trí thoáng đỏ mặt, trong mắt hiện lên nét u uẩn, cúi đầu lý nhí: “Người nên biết rằng ta tuyệt đối sẽ không giả cho Khấu Trọng, tâm ý này mãi mãi cũng không thay đổi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Ta còn tưởng rằng tiểu thư có cảm tình đặc biệt với Khấu Trọng nữa chứ?”.

Tống Ngọc Trí ngẩng đầu lên nhìn gã, đôi mắt đẹp xạ ra những tia nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm, đôi mày liễu nhướng lên: “Đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau, tại sao người lại nghĩ như vậy?”.

Từ Tử Lăng có vẻ ngượng ngập nói: “Tối hôm trước sau khi Khấu Trọng gặp tiểu thư, khi trở về thì xuân phong phoi phới, thế nên ta mới có cảm giác như vậy”.

Tống Ngọc Trí nhìn gã hồi lâu, rồi mới lắc đầu đáp: “Ta chẳng những không thay đổi cách nhìn và thái độ với y, mà còn hận y hơn trước đây nữa”.

Từ Tử Lăng ngây người: “Càng hận hấn hơn?”.

Tĩnh Trung Nguyệt gật đầu: “Khi một nữ nhân thành tâm thành ý với nam nhân, sẽ đặc biệt miễn cảm. Tuy Khấu Trọng lúc nào cũng lời đường tiếng mặt, nhưng từ hành động của y rất dễ nhận ra y không thực lòng với ta chút nào”.

Từ Tử Lăng cảm thấy mù mờ như đi giữa một vùng sương mù dày đặc, đành chỉ tự nhận mình không thể hiểu được tâm sự của nữ nhân, khiêm tốn thỉnh giáo: “Tam tiểu thư làm sao mà nhận ra vậy?”.

Tống Ngọc Trí nghiêm mặt: “Ta có thể nói với người, nhưng người phải hứa không nói lại cho Khấu Trọng mới được”.



Từ Tử Lăng thở dài: “Được rồi! Ta hứa!”.

Tống Ngọc Trí dịch chuyển mục quang, nhìn ra ngoài cửa sổ sau lưng Từ Tử Lăng, chậm rãi kể: “Y chưa bao giờ chủ động tìm ta, càng không hỏi cách làm sao để tìm được ta. Nếu thật sự y cần ta như đã nói, tại sao lại không có ý muốn gặp người ta vậy? Chỉ một điểm này, đã thấy trong lòng y không hề có Ngọc Trí rồi”.

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn.

Trong lòng lại nghĩ: “Có nữ tử nào mà lúc nào mình cũng nhớ đến, lại rất muốn gặp không nhỉ?”.

Trong đầu gã ẩn hiện bóng hình của Tố Tố, sau đó lại là Trình Tẩu, có điều đều không liên quan đến chuyện tình nam nữ.

Tiếp đó hình ảnh của hai người này mờ dần đi, thay vào đó là dung mạo đẹp tựa thiên tiên giáng thế của Sư Phi Huyền, bất giác gã cũng cảm thấy giật mình kinh hãi, lẽ nào bản thân đã có tình ý với Sư Phi Huyền mà không hay?”.

Nhưng ngay sau đó gã lại cảm thấy không phải như vậy. Có lẽ chỉ vì nàng gây cho gã một ấn tượng quá sâu sắc đến độ không thể quên được mà thôi.

Tống Ngọc Trí cười khở: “Nhưng Ngọc Trí không thể không thừa nhận, khi ở cùng với hai người có một cảm giác rất kích thích, rất vui vẻ. Ôi, thời gian trôi thật là nhanh!”.

Từ Tử Lăng nói: “Có phải vì vậy mà tam tiểu thư đến tìm Khấu Trọng không?”.

Tống Ngọc Trí lại chăm chú nhìn thẳng vào gã, giọng điệu có vẻ hơi giận dữ: “Đương nhiên là không phải. Lần này ta phụng mệnh Lỗ thúc đến đây. Thúc ấy muốn gặp mặt hai người để ôn lại chuyện cũ, không biết ngày mai ngươi và Khấu Trọng có rảnh rồi hay không?”.

Từ Tử Lăng nhớ đến Ngân Long Tống Lỗ, lại nhớ đến hào tình tráng khí của y khi cự tuyệt Vũ Văn Hóa Cập không giao ra - ba mẹ con - gã, cùng lúc cũng nhớ đến tiểu thiếp xinh đẹp Liễu Thanh của y, liền buột miệng đáp luôn: “Ta cũng rất muốn bá kiến lão nhân gia người, chỉ vì gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, tự lo cho mình còn không đủ thời gian, thêm nữa lại không biết lão nhân gia có muốn gặp bọn ta hay không, nên mới không dám làm phiền”.

Tống Ngọc Trí nói: “Vậy thì trưa mai gặp mặt ở Đồng Gia Tửu Lâu đi, sương phòng và tiệc rượu sẽ do Tống gia chúng ta sắp xếp”.

Từ Tử Lăng gương cười: “Chỉ cần chúng ta còn mạng, ngày mai nhất định sẽ đến đúng giờ”.

Tống Ngọc Trí bật cười khúc khích: “Thật không tại sao hai người làm náo loạn đến xối khắp nơi đều là cừu nhân như vậy, hy vọng sau này hai người không trở thành kẻ ai ai cũng muốn giết như Dương Quảng vậy”.

Mỹ nhân này rất hiếm khi nở một nụ cười, nét mặt sáng rõ như ánh mặt trời, khiến Từ Tử Lăng cảm thấy trước mắt như bừng sáng.

Tống Ngọc Trí thấy Từ Tử Lăng đang tròn mắt nhìn mình, hai má khẽ ửng hồng cúi đầu nói: “Có lẽ vì các ngươi không phải người thường chăng? Mỗi lần khi tất cả mọi người đều nhận định các ngươi khó thoát khỏi đại kiếp, các ngươi đều có thể an nhiên tự tại thoát khỏi nguy cơ, hiện giờ đến cả Lỗ thúc cũng phải nhìn ngươi và Khấu Trọng với con mắt khác rồi”.

Từ Tử Lăng thấy nàng lộ ra vẻ thẹn thùng hiếm có, bất giác trong lòng không khỏi cảm thấy thương hại cho nàng, dịu dàng hỏi: “Có cần ta khuyên Khấu Trọng bỏ ý định khai quật Dương Công Bảo Khố làm sinh lễ không?”.

Tống Ngọc Trí khẽ run lên, trầm ngâm hồi lâu, rồi lý nhí đáp: “Ta không biết, thật sự ta không biết. Hiện giờ tất cả tâm tư của ta đều đặt cả vào chuyện này rồi, nếu đột nhiên nó biến mất như bọt nước, ta sẽ cảm thấy tịch mịch và hụt hẫng lắm”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Tam tiểu thư có biết hiện giờ càng dẫm sẽ càng lún sâu, đến nỗi không thể rút ra được hay không?”.

Tống Ngọc Trí trở lại vẻ bình tĩnh ban đầu, kiên quyết lắc đầu: “Ta không cảm thấy như vậy. Nhưng chắc chắn sẽ có một ngày, ta sẽ khiến Khấu Trọng biết rằng Tống Ngọc Trí này sẽ không khuất phục ỷ. Hơn nữa càng lúc ta càng hận ỷ”.

Tiếp đó nàng lại lộ ra vẻ phiền muộn ưu sầu: “Người ngoài không thể nào hiểu nổi các thứ quý củ trong gia tộc chúng ta đâu. Với tính tình của cha, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Ngọc Trí gả cho người mà không phải do ông chọn. Khấu Trọng tưởng rằng có thể dùng Dương Công Bảo Khố để lay động cha ta, thật sự chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi!”.

Từ Tử Lăng chỉ còn cách tự nhận mình không thể nào hiểu nổi nữ nhân thêm lần nữa, cứ trân mắt ra nhìn mà không biết nên nói gì.

Tống Ngọc Trí uyển chuyển đứng dậy, mỉm cười nói: “Ngươi nhất định sẽ cảm thấy ta đang tự mâu thuẫn với chính mình, đúng vậy, sự thực chính là ta đang tự mâu thuẫn. Ôi,

ngươi và Khấu Trọng thật khác nhau, không biết đã có nữ tử nào khiến Từ Tử Lăng ngươi phải động lòng hay chưa?”.

Từ Tử Lăng vội đứng dậy để che bớt sự lúng túng, bước ra mở cửa cho nàng rồi mới ngập ngừng đáp: “Đối với chuyện nam nữ ta rất nhạt lòng, nên không mấy khi nghĩ đến những vấn đề tương tự như vậy”.

Tống Ngọc Trí liếc gã một cái nói; “Nếu Từ Tử Lăng cả đời không lấy vợ, e rằng sẽ có rất nhiều nữ tử phải thất vọng rồi!”.

Nói đoạn liền đi thẳng ra cửa, để lại một mùi hương thoang thoảng.

Từ Tử Lăng nghĩ ngợi giây lát, rồi cũng theo bước nàng ra ngoài.

oOo

Bạt Phong Hàn đứng trên con đường Ngự Đạo, trong lòng dâng lên một cổ hào tình tráng trí cao vút tận trời xanh, cùng với một lòng tin không gì đo đếm nổi.

Tất cả những nghi hoặc lo âu đều bị y dẹp sang một bên.

Trải qua nhiều năm gian khổ tu luyện, không ngừng khiêu chiến với khó khăn, y đã từ một tên tiểu tốt vô danh trong đám mã tặc, trở thành một kiếm sĩ siêu việt.

Chỉ cần đánh bại Khúc Ngạo, y sẽ đạt được mộng tưởng bấy lâu nay của mình, trở thành đối thủ mà Tất Huyền mong chờ.

Người khác có lẽ không hiểu tại sao mười năm nay Khúc Ngạo dường như đã tự vứt bỏ bản thân mà trầm mê trong mỹ sắc và quyền thế, nhưng y thì hiểu rất rõ.

Bởi vì mười năm trước, trong một đêm mưa gió, Khúc Ngạo đã bại một cách tuyệt đối trong một trận quyết chiến bí mật với Tất Huyền, từ đó lòng tin mất hết, không thể phấn chấn lên được.

Kể từ đó trở đi, Khúc Ngạo bắt đầu có sơ hở.

Chuyện này là Ba Đại Nhi nói cho y biết.

Sau thất bại đó, Khúc Ngạo đã chuyển hướng về Trung nguyên, đồng thời phái nhi tử giả làm người Hán, cùng với sự trợ giúp của Âm Quý Phái, nhân lúc triều chính bại hoại mà lập nên Thiết Kỳ Hội hoành hành khắp một dải phương Nam.

Đây vốn là một kế hoạch hoàn hảo không có sơ hở, nhưng không ngờ lại bị Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tình cờ phá hoại, khiến cho cả Âm Quý Phái cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, Khúc Ngạo tự nhiên cũng không tránh khỏi bị đả kích và chấn động.

Muốn giết Khúc Ngạo, đây là cơ hội ngàn năm hiếm có.

Bạt Phong Hàn có một mối thâm cừ đại hận với người Thiết Lạc.

Tộc nhân và người nhà của y chính là bị đại quân xâm lược của Thiết Lạc giết hại, những người sống sót mang theo y gia nhập đoàn mã tặc, cuối cùng bị Đột Lợi xuất lãnh đại quân truy bắt tiêu diệt, chỉ còn lại một mình y dựa vào thân thủ và sự liều lĩnh của mình, đột phá trùng vây chạy thoát.

Khi ấy y đã rất nổi danh ở Đột Quyết, trở thành một cái gai trong mắt những kẻ cầm quyền.

Cả Tất Huyền cũng phái đại đồ đệ đi đối phó y, bị y giết chết, tạo nên mối thù không thể hóa giải.

Trước giờ y chưa từng khuất phục trước quyền thế hay bạo tàn.

Tất Huyền và Khúc Ngạo, chính là đại biểu cho hai quyền uy tối cao về võ lực của hai bộ lạc lớn Đột Quyết và Thiết Lạc.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Mười kỵ sĩ xuất hiện nơi góc phố, phóng về phía y như cơn gió.

Giờ Sứ đến rồi!

oOo

Khấu Trọng hồ hững đi thẳng xuống lầu trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám tỳ nữ ca cơ, trong lòng chỉ nghĩ đến việc nói cho Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn biết gã đã trở mặt với Lý Thế Dân, không ngờ lại đụng trúng một người. Đối phương cười lên ha hả nói: "Tại hạ đang tìm Khấu huynh, không ngờ lại khéo vậy!".



Thì ra chính là Tống Kim Cương.

Khấu Trọng thầm cảm thấy hổ thẹn, gã đã hoàn toàn quên mất cuộc hẹn với y, đành gượng gạo nói: "Thật ngại quá, Khấu mỗ đang có việc gấp bên mình, có thể hẹn nhau lúc khác nói kỹ hơn được không?".

Tống Kim Cương mỉm cười: "Tại hạ chính là có ý này. Có phải Khấu huynh vừa có một cuộc nói chuyện không lấy gì làm vui vẻ với Tần vương hay không?".

Khấu Trọng ngây người ra nói: "Huynh thật giống như đã đứng sau lưng ta lúc đó vậy".

Tống Kim Cương nói: "Khấu huynh chớ có hiểu lầm, chỉ là thủ hạ của ta thấy huynh cùng Hồng Phất Nữ đi vào sương phòng của Lý Thế Dân, bây giờ lại thấy huynh nổi giận ùng ùng đi xuống, thế nên mới to gan mà đoán thử, mong Khấu huynh chớ để trong lòng!".

Khấu Trọng cũng cười xoa, hẹn lại địa điểm thời gian với y xong thì vội vàng trở về phòng, trên đường gặp phải Từ Tử Lăng, liền ngạc nhiên thốt: "Chắc là Thúy Nhi dẫn tập đoàn nương tử quân của Mạn Thanh Viện đánh vào sương phòng, tiểu Lăng ngươi không chống đỡ nổi nên mới chạy ra ngoài này đúng không?".

Từ Tử Lăng vội nói: "Không nói nhiều nữa, có thể lão Bạt đã giao chiến với Khúc Ngạo rồi đó!".

Khấu Trọng hít vào một hơi thanh khí, vội vội vàng vàng theo gã rời khỏi Thính Lưu Các, chạy về phía cửa lớn.

- o O o -